

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

være meget nyttigt, hvor det så skal place-res, enten under ministeriet for offentlige arbejder eller kulturministeriet eller måske mest naturligt statsministeriet, for at omfatte alle de forskellige ting, når man tog det op.

Der blev også nævnt fra hr. Robert Pedersens side spørgsmålet om den årlige debat, og det er jeg i og for sig en principiel tilhænger af; der er bare det, at vi jo meget ofte har oplevet i dette ting, at disse årlige debatter, der skal afleveres, uden at der rigtig er noget kød på dem, ikke, skal vi sige giver den tiltrækning og ikke får det indhold og den fylde, som egentlig er nyttig, og det var måske også rigtigt, at der blev givet en almindelig kulturredogørelse, men det er da noget, man kan overveje.

Hr. Stæhr Johansen rejste hele spørgsmålet om Danmarks radios monopol. Det er naturligvis rigtigt, at jeg har begrundet også denne eneret i hensynet til den tekniske side, og at denne tekniske side vil blive mindre og mindre betydelig, at de problemer kan løses i løbet af nogle år. Men jeg må altså også sige, at det, der er lige så vigtigt set fra mit synspunkt, er hensynet til almenvellet: at man ikke overlader til privat udnyttelse et af de vigtigste massemedier, vi har. Man glemmer at understrege, at hvis man gør det, som hr. Stæhr Johansen bl. a. er inde på, er det at tage et offentligt monopol fra det offentlige, som først og fremmest er det, vi repræsenterer i dette ting, og give det til snævre økonomiske interesser, hvor det er de stærkeste, der vil kunne blive de afgørende og toneangivende. Det tror jeg er væsentligt at få sagt helt tydeligt i forbindelse med monopolstillingen for Danmarks radio.

Det udstrækker sig ikke — og det vil jeg gerne sige til hr. Johan Philipsen — til et monopol på kassetter; Danmark radio har ikke på noget tidspunkt haft ønske om at have monopol her. Det, man har ønske om, er, at man har den samme ret som andre til at lave noget, hvis den nødvendige ekspertise og viden er til stede i radiohuset, men ikke at sætte sig fuldkommen på produktionen.

Jeg vil gerne sige, at i hele spørgsmålet om den lov, der skal skrives, mener jeg det er vigtigt, netop med den udvikling, der er i

gang, og det, der vil ske i de kommende år, at man ikke som ved den sidste lov tror, det er en lov, der skal vare i 12, 13, 15 år, men at vi snarere skal sige, at denne lov er en lov, som omfatter et område, der sker så hastige forandringer på, at det vil være rimeligt at have en paragraf om revision efter en bestemt periode; altså, efter en 5 års periode f. eks. skulle man tage loven op til fornyet revision.

Jeg vil også gerne sige, at med den redegørelse, jeg gav, er det jo ikke meningen, at man siger, at nu er tv-2 færdig. Det er jo først og fremmest et spørgsmål, som radio-rådet må komme med en indstilling om. Den dag de beslutter sig til det, må vi tage stilling til, hvordan det skal være. Det ved vi at der ligger planer om, som man har valgt ikke at sætte i gang i den øjeblikkelige situation.

Det, der er det nye, og som jeg synes det var vigtigt at komme ind på, var selve spørgsmålet om kabelradio, om de tv-muligheder, der var her, dels muligheder for, som det er blevet antydnet, at befolkningen kan få større adgang til udenlandske tv-programmer, dels muligheder for en lokal programvirksomhed. Det ville være forkert ikke at udnytte disse muligheder og åbne op, fordi vi ved, at vi ikke kan standse udviklingen.

Men her er det altså også afgørende for mig, at denne udvikling bringes ind under en samfundsmæssig styring, og at vi ikke lader os overrumple af den. Jeg tror, der er brug for en sådan styring, hvis man skal undgå helt kaotiske forhold, og det er noget, der erkendes til at alle de lande, der arbejder med disse problemer.

Det er baggrunden for, at jeg har foreslået, at der skal være mulighed for at drive programvirksomhed gennem radio eller fjernsyn inden for et lokalt begrænset område, trådløst eller ved hjælp af kabelanlæg, sådan at Danmarks radios monopol indskrænkes til at gælde det landsdækkende.

Den offentlige kontrol med en virksomhed af denne art kan jo opnås for det første ved en koncession fra ministeren og på nærmere angivne vilkår, og den kan dernæst opnås ved, at det er amtsråd eller kommunalbestyrelser, der skal kunne give disse tilladelser. Det betyder, at det er amter og kommuner, der skal have ansvaret for og